

[Ole Vagn Christensen]

fyses på grund af foreningsforhold, stiger erstatningen til 78 ugers løn, hvilket omregnet svarer til 19–20 måneder. Ligebehandlingsloven og ligelønsloven fastsætter 26 ugers løn ved uberettigede afskedigelser.

Hvad er samarbejdsvanskeligheder? Det er uhyre svært at definere, lige så svært som det er at formulere klart, hvordan samarbejde etableres, men man ved med sikkerhed, hvilken dybere begrundelse der ligger bag en fyring. Ved medarbejderen det? Nej, han eller hun må tage til takke med den givne begrundelse og tage den erstatning, som den valgte begrundelse giver.

I socialdemokratiet tror vi på, at en ændring af disse forhold vil være gavnlige for samarbejdet og trivselen på vores virksomheder. Enhver medarbejder skal være sikker på sine rettigheder, og arbejdsgiveren skal også vide klart, hvordan regelsættet er. Derfor foreslår vi, at lovene ændres, sådan at den økonomiske erstatning er den samme uanset begrundelsen for fyringen. De nuværende regler er ikke målt ud i forhold til lønmodtagernes muligheder for at få et nyt arbejde med udgangspunkt i den givne begrundelse for fyringen, men de medfører, at det ikke nødvendigvis er den reelle begrundelse for afskedigelsen, der bliver givet. Man kan som i et katalog vælge den, der er nemmest at argumentere for, og som samtidig er den billigste løsning økonomisk.

Socialdemokratiet håber derfor, at alle vil være med til at rette op på dette skæve forhold, og med disse kommentarer skal jeg udtrykke håbet om et hurtigt udvalgsarbejde og om, at dette beslutningsforslag vedtages, sådan at lovene kan bringes i overensstemmelse med forslaget intentioner.

Houe (KF):

Som ordfører for det konservative folkeparti skal jeg med følgende bemærkninger afvise beslutningsforslaget:

Der er efter vor opfattelse ingen saglig begrundelse for, at enhver såkaldt usagligt begrundet afskedigelse skal medføre en erstatningspligt, der i alle tilfælde skal være på mindst 78 ugers løn. De arbejdsretlige love og overenskomster, der regulerer disse ting, er alle af nyere dato, og vi finder det forkert, at lovgivningsmagten netop nu skal blande sig i disse detailspørgsmål.

Hovedaftalen mellem arbejdsmarkedets parter er sidst revideret i 1981, og procedure og erstatninger i tilfælde af såkaldt usagligt begrundet afskedigelse er ifølge denne og andre overenskomster nøje fastlagt. Hvis man kunne tænke sig, at beslutningsforslaget vandt flertal, ville den efterfølgende lov formentlig være medvirkende til at mindske arbejdsgiveres lyst til at øge beskæftigelsen. Det er jo ikke netop den slags initiativer, vi i øjeblikket har mest brug for. En forhøjelse af erstatningens størrelse, således at den kom til at omfatte 78 ugers løn i alle tilfælde, ville gøre det så godt som umuligt at afskedige en arbejdstager, som af en eller anden grund ikke kan komme overens med sin arbejdsgiver.

Dette sammenholdt med, at vi finder, at disse områder i videst muligt omfang skal behandles af arbejdsmarkedets parter og ikke blot af Folketinget, gør, at det konservative folkeparti ikke kan stemme for forslaget, og jeg skal på partiets vegne afvise beslutningsforslaget.

Jens Peter Jensen (V):

Venstre kan ikke medvirke til dette beslutningsforslags vedtagelse. Jeg mener, at udgangspunktet – at man vil prøve på at lave ensartede regler for forhold, der er vidt forskellige – er forkert. Det skal man ikke gøre. Og så synes jeg i øvrigt, at tonen i bemærkningerne til forslaget ikke virker fremmende på et godt samarbejde på arbejdspladserne. Man tillægger arbejdsgiverne de mest urene motiver, som man kan finde på, og det synes jeg man skulle holde sig for god til.

Der er måske nogle enkeltheder i lovgivningen, som vi kan se på i udvalget, men jeg synes ikke, det foreliggende beslutningsforslag er egnet. Måske kan det give anledning til, at vi kan få en fornuftig snak i udvalget.

Ole Henriksen (SF):

Når man dømmer lønmodtagerne i arbejdsretten, er der meget ensartede retningslinjer for bodsstørrelsen, uanset om man er gået hjem ulovligt eller man på anden måde har forbrudt sig mod overenskomsterne. Det foreliggende forslag tilsigter også en ensartethed; lad det så være 78 ugers løn eller noget mindre, det er for så vidt ikke betydningsfuldt i denne forbindelse. Det afgørende er